

196.

Отъ Прилепъ.

Царъ Селимъ, Дойколе, съ подервишилъ,
Си облеколъ, Дойколе, бѣло руво,
Дѣ излегалъ, Дойколе, на Велигденъ,
Да 'и гледатъ, Дойколе, кай играетъ.
Излего'а, Дойколе, кмето'и-ти,
Какъ на Прилепъ, Дойколе, бего'и-те;
Излего'а, Дойколе, кметици-те,
Какъ на Прилепъ, Дойколе, беджици-те;
Излего'а, Дойколе, младоженети,
Какъ на Прилепъ, Дойколе, спахи-те;
Излего'а, Дойколе, невѣсти-те,
Какъ на Прилепъ, Дойколе, спахици-те;
Излего'а, Дойколе, ергени-те,
Какъ соколи, Дойколе, по гора-та;
Излего'а, Дойколе, девойки-те,
Какъ еребици, Дойколе, обружани.

197.

Краль, кралица и Ружица девойка.

Краль, кралица руйно вино пѣтъ,
Кралю слуга Гърче азнатарче,
А кралицъ Ружица девойка.
Краль-отъ ли ѣ кралицъ велеше:
„Ей кралице, ей господарице!
Айде да си слуга размениме!“
Кралицъ не добро паднало,
Изваила едно фрушко ноже,
Измахнала назадъ наопаку,
Юх удрила Ружица девойка,
Юх погоди мегю две-те очи,
Ѣ изваде обе църни очи.
Съ расплака Ружица девойка:
„Леле боже, за църни-те очи!“
Кралица ѣ Ружицъ говоритъ;
„Мжлчи, мжлчи, Ружица девойко!